

KAREN *roman*
KINGSBURY

OP
DE
LIEFDE

Karen Kingsbury

Op de liefde

Roman

Vertaald door Petra Butler-de Vries

Op de liefde is het vierde deel in de serie *Bailey Flanigan*, en volgt op *Op eigen benen*, *Uit het oog* en *Uit het hart*. Deze boeken volgen op de serie *Het witte doek*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Loving* bij Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, USA.
© Karen Kingsbury, 2012

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV) © 2004.

Vertaling Petra Butler-de Vries
Omslagontwerp Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2475 3
ISBN e-book 978 90 297 2476 0
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

Brandon Paul kon de frisse berglucht van Montana al bijna ruiken. Over ruim een maand zou hij voor de opnamen van zijn volgende film afreizen naar Butte, twee uur vliegen van Los Angeles, en de laatste tijd kon hij aan niets anders denken. Weg uit de stad, even tijd om zijn hoofd leeg te maken. Bovendien zou Bailey daar een deel van de tijd met hem doorbrengen.

Toen hij bij West Mark Studio's naar binnen liep, zette hij met tegenzin zijn gedachten aan de filmopnamen in april opzij. Hij nam de glazen lift naar de vijfentwintigste verdieping van het Century City Plaza-gebouw even buiten Hollywood, waarin de studio gevestigd was. De plek waar dagelijks de grootste zakendeals van Hollywood hun beslag kregen.

Brandon hield de riem van zijn schoudertas goed vast, zich bewust van de belangrijke inhoud: twee exemplaren van het nog ongetekende West Mark-contract, voorzien van de nodige opmerkingen, en een brief van zijn advocaat. Hij zag zichzelf weerspiegeld in de wand van de lift en het viel hem op dat hij er wat gebogen bij stond, maar hij had dan ook het gevoel dat er een zware last op zijn schouders lag, zo belangrijk was dit contract voor hem. De vergadering van vandaag zou die last alleen nog maar zwaarder maken.

Brandon zuchtte diep toen hij de lift uit liep en keek naar de

dubbele glazen deuren aan het eind van de gang. De bazen van West Mark verwachtten deze of volgende week hun handtekening te zetten onder het omvangrijkste contract ooit: een overeenkomst voor zeven films met Brandon Paul. De officiële aankondiging van de deal werd al voorbereid, evenals het feest dat erna gehouden zou worden.

Ze waren echter één detail vergeten: Brandons privéadvocaat, Luke Baxter.

Brandon duwde de zware deur open en liep naar de receptie. De receptioniste kreeg een hoofd als een biet. Ze hoestte, wat moeilijk ging, omdat ze net daarvoor een slok koffie had genomen, en ze veegde snel haar mond af. Brandon glimlachte geruststellend naar haar. ‘Dag, Jack Randall verwacht me.’

Hij schatte de vrouw op een jaar of vijfendertig. Ze was blond en zonnebankbruin. Een van de wannabe-actrices die je bij bosjes in Hollywood tegenkwam. ‘Ja meneer Paul, natuurlijk. Ik laat hem meteen weten dat u er bent.’

Brandon wist niet of het nu aan Baileys invloed lag, of aan zijn groeiende geloof, maar de laatste tijd greep de manier waarop mensen op hem reageerden hem sterker aan dan voorheen. Natuurlijk, hij had in veel films gespeeld, maar hij was geboren in een doorsneegezin in een buitenwijk. Als hij buschauffeur was geworden op de luchthaven, zou niemand smeken om zijn aandacht of zijn handtekening. Niemand zou blozen als hij binnenkwam. Waarom was werken in de filmindustrie zo anders?

Brandon leunde tegen de muur. ‘Hoe heet je?’

‘Mary.’ De blonde vrouw hoestte nog een keer. ‘Sorry, verkeerde keelgat.’ Ze lachte nerveus. ‘Ik verwachtte niet...’ Ze schudde haar hoofd in een poging haar gedachten op een rijtje te krijgen. ‘Excuses, u staat in de agenda. Het is alleen... tja. Ach, het maakt ook niet uit.’

‘Hé.’ Hij stak zijn hand uit en schudde die van haar. ‘Ik ben Brandon. Nu zijn we vrienden, goed?’

De vrouw ontspande zichtbaar. ‘Oké.’ Ze lachte weer. ‘Dank je, ik ben nieuw hier. Iedereen zegt trouwens dat je zo bent. Zo gewoon.’

‘Mooi.’ Hij grinnikte. ‘Dat hoor ik graag; “gewoon” is een compliment.’

Was dat niet wat Bailey het meest waardeerde, gewoon zijn? Dat had ze hem in elk geval tijdens hun laatste wandeling langs het strand verteld. Dat ze niet altijd zeker wist wat ze in de toekomst wilde doen, of waar ze wilde wonen. Maar dat ze van één ding overtuigd was: ze wilde een gewoon leven. De mogelijkheid om te gaan en staan waar ze wilde, zonder zich zorgen te hoeven maken over paparazzi die haar vanuit de bosjes begluurden.

Dat soort gewoon.

Achter haar bureau belde Mary snel Jack Randall en zijn teamleden, om door te geven dat Brandon er was. Intussen voelde Brandon zijn telefoon trillen en hij haalde hem onopvallend uit de zak van zijn spijkerbroek. Een berichtje van Bailey.

Hé, ik ben bij NTM Studio's. Ik wil deze rol ongelooflijk graag – dank je wel! Ik hoop dat de merkwaardige gesprekken die ik hiervoor had niets te betekenen hadden. Ik ga nu naar binnen. Bid voor me! ILY.

Brandon glimlachte, las het berichtje nog eens en tikte snel een antwoord.

Je zult het geweldig doen. Het komt allemaal goed. ILY2.

Bij NTM was hij zelf als acteur begonnen en hij had er een stuk of zes tienerfilms gemaakt. De laatste jaren had NTM films geproduceerd met meer drama, meer psychologische confrontaties. *Unlocked*, de film waarin hij en Bailey de hoofdrollen hadden gespeeld, was zo'n film geweest. Nu was Bailey gecast als hoofdrolspeelster in een film over een jonge leerkracht, die haar leerlingen, leden van verschillende gangstergroepen, ervan overtuigt dat ze voor elkaar moeten zorgen. Haar afspraak bij NTM was op dezelfde tijd als de zijne bij West Mark.

Ze had onlangs een paar vreemde ontmoetingen gehad met de producer van de film, maar ondanks dat zou haar dag waarschijnlijk een stuk prettiger verlopen dan die van hem.

Een van Jacks assistenten kwam vanuit de gang achter de receptie naar hem toe.

‘Meneer Paul,’ zei Mary glimlachend. Haar blik van verstandhouding gaf aan dat ze zich niet meer geïmponeerd voelde door zijn sterrenstatus. ‘Meneer Randall kan u ontvangen.’

Brandon knipoogde naar haar en volgde de assistent naar de directiekamer, waar hij al diverse keren met het team van West Mark had overlegd. Altijd over hetzelfde onderwerp: het nog ongetekende contract. Toen ze de ruimte binnenstapten, zag hij dat hij de laatste was. Zijn agent, Sid Chandler, en zijn manager Stephen Chase zaten naast elkaar aan het einde van de tafel. Hoewel ze samen aan het hoofd stonden van zijn team, lagen deze mannen voorheen regelmatig met elkaar in de clinch. Misschien vanwege een onderlinge machtsstrijd. Maar sinds ze hadden gehoord over het grote contract met West Mark, waren ze dikke vrienden.

Tegenover hen zat Jack Randall met zijn assistente, Chin Li Hong, een juriste van in de veertig die gespecialiseerd was in contracten. Daarnaast zaten twee mannen van de juridische afdeling van het bedrijf. Er waren ook minstens vier stagiairs aanwezig, onder wie degene die Brandon zonet bij de receptie was komen halen voor deze vergadering. Een vergadering waar Brandon zelf om had gevraagd.

Hij haalde diep adem. Over een half uurtje zouden ze allemaal woedend op hem zijn. ‘Heren.’ Hij knikte naar de mannen en toen naar Jacks assistente. ‘Juffrouw Hong.’ Hij glimlachte naar Chandler en Chase. ‘Bedankt dat jullie erbij kunnen zijn.’

‘Ja.’ Jack Randall lachte als een boer met kiespijn. ‘We hebben al veel in dit contract geïnvesteerd en natuurlijk in het organiseren van de komende aankondiging.’ Hij haalde zijn schou-

ders op en keek de tafel rond. ‘Maar als onze grootste ster een vergadering wil, dan maken we daar tijd voor.’

Er klonk instemmend gemompel. Alle ogen waren gevestigd op Brandon. Hij schraapte zijn keel. ‘Bedankt, dat waardeer ik.’ Hij zette de tas op zijn schoot en haalde er een dossiermap uit. Hoe hij het ook inkleedde, er was geen gemakkelijke manier om dit te zeggen. ‘Ik heb een privéadvocaat in de arm genomen, Luke Baxter.’ Hij deed zijn best om zijn toon luchtig te houden. ‘Hij heeft samengewerkt met Dayne Matthews en diverse andere acteurs.’

‘Dat is toch Daynes broer?’ Jack vouwde zijn handen op tafel en doorboorde Brandon bijna met zijn blik. Hij wachtte niet op antwoord. ‘Was dat misschien op advies van je agent of je manager?’ Jack wierp beide mannen een donkere blik toe.

‘Nee, Randall,’ haastte Chandler zich te zeggen. ‘We hebben Brandon geen van beiden gevraagd om elders advies in te winnen.’ Hij lachte Jack toe, als iemand die op het punt staat vijftien procent van een miljoenencontract op te strijken. ‘Dat contract, het zit gewoon perfect in elkaar.’

‘Dank je.’ Jack liet een veelbetekenende stilte vallen en keek toen weer naar Brandon. ‘Ga door.’

Brandon weerstond de verleiding om zijn voorhoofd te betten. Hij mocht niet laten merken dat het zweet hem uitbrak. Hij wist dat deze vergadering zwaar zou worden, maar de spanning in de ruimte was nu al tastbaar. De hoge pieten van de studio bedolven hem niet, zoals anders, onder een stortvloed van complimenten en hoogdravend gebal. Dit keer waren ze geïrriteerd en gehaast. Alsof ze wilden aangeven dat ze eigenlijk geen tijd hadden voor deze vergadering en dat hij het beste maar voort kon maken.

Het maakte Brandons vastberadenheid alleen maar groter. Hij sloeg de dossiermap open en gaf Jack een exemplaar van het contract, dat bol stond van de aantekeningen. Het andere exemplaar legde hij voor zich op tafel. ‘Er waren nog een paar dingen waarover Luke zich zorgen maakte.’

Advocaten hadden zo hun eigen manier om een contract van opmerkingen te voorzien. Luke Baxter was van de oude stempel; minstens de helft van het dertig pagina's tellende document was bezaaid met roodgekleurde aantekeningen. Randall pakte het met duidelijke tegenzin aan, alsof het een slecht rapport was van een van zijn kinderen. Hij sloeg een paar pagina's om en lachte zachtjes, maar het was een lach waarin geen spoor van humor doorklonk. Hij hield het contract omhoog en keek weer naar de anderen. Toen hij Brandon aankeek, verdween zijn glimlach. 'Meen je dit serieus?' Hij schoof het document naar Chin Li. 'Bekijk dit.'

'Pardon.' Het was Brandons manager. Hij zag erg bleek en stak zijn hand uit naar Brandon. 'Mag ik ook een exemplaar?'

'Eh... wij zouden er ook graag een hebben,' zei een van de advocaten van West Mark, mede namens zijn collega. Bijna gelijktijdig gaf Chin Li haar exemplaar aan een assistent. 'Maak maar een stapel kopieën.'

De assistent pakte het document aan en snelde de ruimte uit. Brandon stelde zich voor dat Chandler en Chase nu waarschijnlijk in stilte probeerden vat te krijgen op wat er gebeurde: Brandon had een vergadering belegd voor het bespreken van de bevindingen van zijn privéadvocaat, die met een rode pen het beste contract aller tijden om zeep had geholpen. Wat ze ook dachten, Brandon kon de strijd aan. Hij beschermde hiermee zichzelf en tegelijkertijd beschermde hij iemand die belangrijker was dan hijzelf.

Bailey Flanigan.

'Brandon.' Aan Chin Li's toon te horen had ze een uitstekende kleuterjuf kunnen zijn. 'Misschien begrijp je de reikwijdte van dit contract niet helemaal.' Ze wierp een laatschouwende blik op zijn agent en manager. 'Dit is de beste deal die West Mark ooit aan een acteur heeft aangeboden.'

'Daar ben ik me van bewust.' Brandon leunde tegen de rugleuning van zijn stoel en zorgde ervoor dat zijn toon vriendelijk

bleef. ‘Maar ik zeg nog steeds hetzelfde als toen het idee voor deze overeenkomst ontstond.’ Hij keek weer naar Jack Randall. ‘Ik wil de eindzeggenschap over het creatieve proces, anders doe ik het niet.’

‘Eindzeggenschap over het creatieve proces.’ Jack nam dezelfde houding aan als Brandon en vouwde zijn handen achter zijn hoofd. Hij was een toonbeeld van zelfverzekerdheid. ‘Leg eens uit wat je daaronder verstaat. Ik bedoel: ik dacht dat we er juist voor hadden gezorgd dat dat is opgenomen in het contract.’

Luke, Brandons advocaat, had hem verteld wat hij hierop kon antwoorden en Brandon aarzelde geen moment. ‘Zoals het nu in het contract staat, Jack, kan ik weliswaar meepraten over het creatieve proces, maar ik heb op dat punt geen beslissingsrecht. Als een project mijn geloof, mijn reputatie of mijn relaties in gevaar brengt, kan ik er geen punt achter zetten. Ik kan er alleen commentaar op geven.’ Hij merkte dat hij harder ging praten en deed zijn best om het volume van zijn stem omlaag te brengen. ‘Ik waardeer het dat ik een mening mag hebben, maar het is niet genoeg.’

‘Zo te zien is er een hoop rode inkt nodig geweest om die eenvoudige verandering duidelijk te maken,’ zei Sid Chandler, Brandons agent, en hij liet een hoog, nerveus lachje horen. Hij tikte met zijn vingers op de notenhouten tafel. ‘Waarschijnlijk kunnen we dat deze middag nog wel oplossen. Ik bedoel, als we er allemaal even naar kijken.’

‘Ik weet het niet.’ Brandon hield zijn hoofd wat schuin. Luke Baxters advies klonk nog na in zijn hoofd. ‘Op meer dan tien verschillende pagina’s staat een regel of clausule die de studio de macht geeft definitieve beslissingen over de zeven films te maken.’ Hij bladerde door het contract dat voor hem lag. ‘Dat verklaart al die rode inkt.’

Jack Randalls blik werd plotseling uitdrukkingloos, zijn ogen gaven geen enkele emotie prijs. ‘Kijk, Brandon, als je

daarop uit bent, dan zullen we deze hele deal moeten heroverwegen.’

‘Wacht even.’ Brandons manager wilde opstaan, maar bedacht zich. ‘Het is niet Brandons bedoeling om de totstandkoming van dit contract te vertragen. Toch?’ Hij keek naar Brandon en zijn ogen schoten vuur.

De assistent kwam terug en iedereen aan de tafel kreeg een kopie van het door Luke gecorrigeerde contract. Na een korte stilte nam Brandon het woord. ‘Eigenlijk...’ Hij liet zich niet intimideren door de gespannen sfeer in de ruimte en de druk die op hem werd uitgeoefend. ‘Eigenlijk heeft Jack gelijk. Laten we vier maanden de tijd nemen om dit eens goed uit te zoeken. Luke wil het resultaat zien voor we tekenen, maar hij heeft het de komende maanden erg druk. Zelf moet ik filmopnamen maken in Montana. Een periode van vier maanden geeft ons ook voldoende tijd om een nieuwe datum voor de aankondiging te plannen.’ Hij haalde ongelofelijk kalm zijn schouders op. ‘De juristen van West Mark hebben dan volop gelegenheid om het contract nog eens goed door te pluizen en de veranderingen aan te brengen.’ Hij keek naar de advocaten. ‘Is vier maanden genoeg, jongens? Dan zouden we de aankondiging rond 1 augustus kunnen plannen.’

Hun gezichten betrokken en ze aarzelden, zoals advocaten dat vaak doen. Alsof elk verkeerd woord tot een rechtszaak kon leiden. Jack wachtte niet op hun reactie. ‘Vier maanden zou genoeg moeten zijn.’ Het ging nu om zijn imago als directeur van deze studio. Iedereen in de kamer wist dat ze in de verste verte geen vier maanden nodig hadden, maar gezien de omstandigheden was Jack niet van plan om dat toe te geven. Integendeel, hij wilde de indruk wekken dat de studio niet wanhopig was. Dat ze het contract probleemloos konden afblazen als Brandon niet oppaste.

Jack gebaarde met zijn hand en zei: ‘Misschien hebben we zelfs zes maanden nodig. We laten het nog weten.’ Hij keek op

zijn horloge en schoof zijn stoel naar achteren. ‘Chin Li, ik wil dat je de plannen voor de officiële aankondiging afzegt, en ook het feest en alles wat daarbij hoort. We zullen de juridische afdeling volop de tijd geven om over het contract na te denken en ik wil een vergadering met ons team, voordat we überhaupt overwegen dit project opnieuw in te plannen.

‘Ja, meneer.’ Chin Li keek somber en teleurgesteld naar Brandon. ‘Ik vind het erg jammer dat je er zo over denkt, Brandon.’

‘Ach, het is best.’ Jack stond op en gebaarde luchtig naar de andere aanwezigen. ‘De vergadering is afgelopen, jongens. We zullen dit achter gesloten deuren bespreken en ernaar streven om over een aantal maanden een aankondiging te doen.’

Brandons agent en manager keken woedend. Zo te zien konden ze niet besluiten of ze stante pede weg zouden lopen, of dat ze Brandon eens goed de waarheid zouden zeggen. Jack Randall liep om de tafel heen en stak zijn hand uit naar Brandon. ‘Ik wil één ding kwijt: West Mark wil nog steeds je studio zijn. Laten we eens kijken of we hieruit kunnen komen.’

‘Ik kijk ernaar uit. Hartelijk dank.’ Brandon beseftte dat Jack hem het gevoel probeerde te geven dat hij er nu minder goed voor stond, maar zo zag Brandon het zelf helemaal niet. Hij deed zijn uiterste best om niet ter plekke te gaan juichen. Dit had hem vier maanden extra tijd opgeleverd en bovendien zou de studio een oplossing zoeken voor zijn kritiek op de huidige versie van het contract. Het was zijn grootste overwinning in de onderhandelingen tot nu toe.

Toen het directieteam van West Mark naar buiten liep, vroeg Chase, Brandons manager, of ze de ruimte nog even mochten gebruiken. Chin Li zag dat het Jack Randall onverschillig liet, dus zei ze met een koel glimlachje tegen Chase: ‘Dat is goed. We hebben deze ruimte pas over een uur nodig. Dan komt er een belangrijke klant.’ Met een kritische blik op Brandon voegde ze daaraan toe: ‘We hebben het druk met nieuwe films, dus hou alsjeblieft de tijd in de gaten.’

‘Dat doen we.’ Brandon begreep wat ze wilde zeggen. Er waren andere acteurs, er stonden andere contracten op stapel. Als Brandon vier maanden wachtte, kon de deal zomaar in rook opgaan of gehalveerd worden. Alles was mogelijk. Hoe groot de deal ook was, er zouden altijd anderen zijn. Maar West Mark Studio’s gaf het niet zo gemakkelijk op. Ondanks zijn onmiskenbare frustratie had Jack Randall dat duidelijk gemaakt.

Chin Li deed de deur net iets te hard achter zich dicht. In de stilte die volgde, keek Brandon naar zijn agent en manager en hij probeerde vriendelijk te blijven, hoewel hij zich niet zo voelde. ‘Kijk, het spijt me dat jullie hier niets van wisten.’

Zijn teamleden antwoordden niet meteen. Ze gingen met z’n drieën aan de tafel zitten en Chase was de eerste die iets zei. Hij was eind vijftig, een veteraan in deze branche. Zijn toon bleef kalm, maar hij had zijn vuisten zo stevig gebald, dat zijn knokkels wit zagen. ‘Je had het ons voor de vergadering kunnen vertellen.’

‘Ik heb het document nog maar net binnen.’ Brandon stopte de dossiermap in zijn tas en zette die op de vloer. ‘Ik zal de e-mail van Luke Baxter morgenochtend aan jullie doorsturen.’

‘Tja, ik had die mail graag *deze* ochtend gezien.’ Chase schudde zijn hoofd. ‘Je beseft toch wel dat ze hun aanbod hadden kunnen intrekken.’

‘Dat doen ze niet.’ Brandon had het gevoel dat ze van rol hadden gewisseld, alsof hij de zakelijke touwtjes in handen had. Hij voelde zich kalm en onverstoort. ‘Vier maanden is prima. Ik ben de helft van die tijd in Montana.’

De twee mannen staarden zwijgend naar hun handen. Wat konden ze zeggen? Brandon had zijn besluit al genomen. Zij zouden moeten leven met de gevolgen.

Chandler sprak zachter dan zijn collega. ‘Met dat contract op zak zouden we met een goed gevoel naar Butte zijn gegaan.’

‘Ik begrijp dat je dat vindt.’ Brandon wilde hen niet op de

vingers tikken vanwege het feit dat ze graag hadden gezien dat het contract vandaag was getekend. Het tekenen van overeenkomsten was hun broodwinning, en dit contract zou het toppunt van hun beider carrières zijn geweest. Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Deze time-out zal goed zijn. Ik bedoel, jongens, het is een geweldig contract, dat snap ik.’

Chase prikte met zijn wijsvinger in de lucht en zei nadrukkelijk: ‘*Allerbeste* contract ooit. Niet alleen maar een geweldig contract, Brandon. Het is het beste contract dat West Mark ooit op tafel heeft gelegd.’

‘Volgens mij is dit het beste contract dat welke studio dan ook ooit op tafel heeft gelegd.’ Chandler hield zijn stem nog steeds in bedwang. ‘Al hebben we daar nu niets meer aan.’

Dit gesprek leidde nergens toe. Brandon haalde langzaam adem om rustig te blijven en alles wat hij voor zich zag, waren de naaldbossen van Montana. Misschien kon Bailey wat langer blijven dan de paar weken die ze nu had gepland. Dan zou ze kunnen werken aan het boek waar ze het de laatste tijd over had. Het zou voor hen allebei goed zijn om langere tijd weg te zijn uit Los Angeles. Als ze niet bij hem was, zou hij in elk geval ieder weekend naar huis vliegen. ‘Luister eens.’ Hij keek van Chase naar Chandler. ‘Jullie staan aan mijn kant, dat weet ik.’ Hij glimlachte. ‘Geloof me, ik krijg definitieve zeggenschap over het creatieve proces en dan organiseren we het grootste feest dat ooit in deze stad is gehouden.’ Hij was even stil. ‘Oké?’

‘Best.’ Chase zuchtte diep. ‘Ik bel je over een paar dagen.’

‘Ik zal met Randall praten.’ Chandler stond als eerste op en pakte zijn spullen. ‘Om hem te kalmeren.’

‘Het komt echt wel goed met hem.’ Ook Brandon stond op. Hij vroeg zich af hoe Baileys afspraak bij NTM verliep. ‘Vier maanden is echt niets in deze branche.’

Daar konden zijn teamleden weinig tegen inbrengen. Brandon nam snel afscheid van beide mannen. Ze liepen de kanto-

ren van West Mark uit en namen in stilte de lift naar beneden. Maar toen Brandon het gebouw uit stapte en naar zijn auto met chauffeur liep, voelde hij zich een stuk lichter dan voorheen.

Alsof hij al met Bailey in Montana was.

BAILEY FLANIGAN

Deel 4

Grote kansen, nog grotere beslissingen en een verliefd hart – reis mee met Bailey Flanigan, die alles achter zich laat om haar dromen te volgen.

Een ding staat vast: dit boek eindigt met Baileys bruiloft. Maar met wie zal ze trouwen?

Bailey geniet met volle teugen van haar nieuwe carrière en van haar vriendschap met Brandon. Maar de tijd is aangebroken dat ze een beslissing moet nemen over haar toekomst. Blijft ze in Los Angeles met Brandon of keert ze terug naar Bloomington, de plaats die een speciale plek in haar hart heeft, en naar Cody, haar jeugdliefde?

De afgelopen jaren heeft Bailey veel meegemaakt en veel geleerd, maar het voelt alsof de grootste uitdagingen, de mooiste momenten en de heftigste ogenblikken nog moeten komen.

Karen Kingsbury heeft al vele bestsellers op haar naam staan. Na het succes van de populaire serie over de familie Baxter schreef ze meerdere vervolgseries. *Op de liefde* is het vierde en laatste deel van de serie over Bailey Flanigan en volgt op *Uit het hart*.

NUR 302
www.uitgeverijvoorhoeve.nl